

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὙΠὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνίετα ἔδε προηγουμένον φύλλον).

— Τί σκέπτεσαι λοιπὸν νὰ κάμῃς; ἡρώτησεν ὁ Φαῖδ-Βέης, ὅστις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀσυναρτήτου λόγου τοῦ νεκροῦ ἀξιωματικοῦ, οὐδόλως ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ.

— Τί σκοπεύω νὰ κάμω; Φαῖδ, ἀπεφάσισα ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ στρατοῦ, καὶ νὰ ζῶ τοῦ λοιποῦ διὰ τὴν οἰκογένειαν, ἣν εἶχον ἐγκαταλίπει.

— Σπουδάζων τὰ λέγεις αὐτά, Τζελλάλ; ἐνῶ εἶσαι εἰς τῶν μᾶλλον εὐνοουμένων τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ὁ σύντροφος τῶν ἐρωτικῶν ἐκδρομῶν του, ὁ τὰ μάλιστα εὐνοούμενος αὐλικός, ὁ τοῖς πᾶσιν ἐπιφθονος, ὁ ὑφ' ἀπάντων κολακευόμενος; καὶ θὰ ἀπαρνηθῇς λοιπὸν πάσας ταύτας τὰς χαρὰς, πᾶσαν ταύτην τὴν πρόποδὸν σου δόξῃς;

— Μὴ ζητήσητε νὰ μ' ἀποτρέψετε τοῦ σκοποῦ μου, εἶπε μετ' ἀποφάσεως ὁ Τζελλάλ, τὸ καθήκον, ὅπερ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον παρεγνώρισα, πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ προηγήται τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων μου... Ὑμεῖς, Φαῖδ, ὑποβάλετε τὴν παραίτησίν μου εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητά· ἐπὶ τῇ φιλίᾳ ὑμῶν ἔχω τὰς ἐλπίδας μου ἵνα ἀπαλλαχθῶ τῶν ὀχληρῶν περιέργων, οἵτινες ἐνδεχόμενον νὰ ζητήσωσι νὰ μάθωσι τί ἀπέγεινα... Ἀπέθανον ὡς πρὸς τὸ παρελθόν μου, μόνον δὲ τῶρα ἀρχίζω νὰ ζῶ διὰ τὸ μέλλον...

Ὁ Τζελλάλ ἐφαίνετο σπουδάζων καὶ ἀποφασιστικός, καίτοι ἡ φωνή του ἦτο τρομερά. Ὁ ποιητὴς ἐνόησεν ὅτι αἱ μεγάλαι λύπαι, ὡς αἱ μεγάλαι χαραὶ, δύνανται νὰ τελῶσι θαύματα, καὶ ὑποκλίνας ἐνώπιον τοῦ φίλου του:

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, εἶπεν ὁ ἄλλος εἶναι ὥραϊον ποίημα, τὸ δὲ καθήκον εἶναι ἡ ὥραιστατή σελὶς τοῦ πεζοῦ λόγου, ἣν δύναται νὰ γράψῃ τις ἐν τῷ βίῳ του.

Ἡ συνομιλία τῶν δύο νέων διεκόπη ξυνομιλίας τῆς τελευταίας δεήσεως. Ὁμάδες πιστῶν Μουσουλμάνων ἐπορεύοντο εἰς τὸ τέμενος, μεταξὺ δὲ αὐτῶν ὁ Τζελλάλ ἀνεγνώρισε τὸν πατέρα του. Ὁ Ῥεσιδ-Μολλὰς προῦχῶρι ἔχων ἡνωρθωμένην τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον γαλήνιον καὶ ἥρεμον τὸ βλέμμα, περιεστοιχισμένος ὑπὸ συμπαθῶν καὶ προθύμων φίλων.

— Χαῖρε, εἶπε τέλος ὁ ἀξιωματικός σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Φαῖδ. Τὸ πρῶτον βῆμα μὲν ἐν τῇ ἀγαθοεργίᾳ ἔσται τὸ νὰ βαδίζω ἐπὶ τὰ ἔγνη τοῦ σεβαστοῦ ἐκείνου γέροντος, καὶ νὰ ἀναμιγνύω τὰς δεήσεις μου μετὰ τῶν ἰδικῶν του ὅταν δέηται ἡ δοξάζῃ τὸν Ἀλλάχ... Ὑγίαινε...

Εἶπε, καὶ περιελιχθεὶς καλῶς τὸν μανδύαν του ὁ Τζελλάλ-Βέης ἠκολούθησε τὸν πατέρα του, ὅστις ἀνέβαινε τὰς βαθμίδας τοῦ τζαμίου.

Δ

Ὡς εἶχεν εἰπεῖ ὁ Φαῖδ-Βέης, ἡ ἐκδρομὴ ἀνεβλήθη. Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ, ὅστις σχεδὸν οὐδὲν οὐδέποτε τι ἐπιθυμῶν, ἔτι δ' ὀλιγώτερον θέλων νὰ φκίνηται ὅτι ἐπεθύμει τι, ἐπορεύθη πρὸς συνάντησιν τῶν αὐ-

λικῶν του πρὸς τῇ γραίᾳ Νατζέ, ἐνῶ ὁ Τζελλάλ-Βέης ἀνεχώρει ἐν πάσῃ σπουδῇ πρὸς τὴν Σταμπούλ, ἔνθα προσεκάλει αὐτὸν ἐπιστόλιον κατεπεῖγον, πλήρες ὑποσχέσεων λακωνικῶν, ἃς ἠδύνατο νὰ ἐρμηνεύσῃ τις μυριοτρόπως.

«Ἐφέντη, ἔλεγε, καρδιά τις ἀγαπῶσα ὑμᾶς ἀποθνήσκει μακρὰν σὰς. Φίλη τις σὰς περιμένει ἀνυπομόνως. Ἐὰν δικτηρήτε ἐν τῇ καρδίᾳ ἀνάμνησιν τινα, θὰ ἀφήσετε τὰ πάντα καὶ θέλετε ἔλθετε!»

Τὸ ἐπιστόλιον ἦτο γεγραμμένον διὰ χειρὸς γυναικείας ὀλίγον τετραγραμμένης ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως ἴσως, ἀλλ' ἡ ὀρογραφία ἦτο τόσον ἀνεπίληπτος, ὥστε ἠδύνατο ν' ἀποδοθῇ εἰς ἄνδρα. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ὀθωμανίδες αἱ δυνάμεναι νὰ γράφωσιν ὀρθῶς εἶναι λίαν σπάνιαι ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁ Τζελλάλ-Βέης οὐδὲ στιγμὴν ἀμφέβαλεν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη προῆρχετο ἐξ εὐγενοῦς τινος κυρίας. Κἀθενε τοῦ ἐπιστολίου, εὐωιδώντας ἐκ σκανδαράχης, ἀνεγινώσκοντο αἱ λέξεις αὗται:

Ῥστερόγραφον σπουδαῖον. — «Εἰς Λαλελί-τζαμί, αὐριον πρωί, ὦρξ ὀγδόη.»

Ἡ συνέντευξις ὠρίζετο λίαν πρωί, ἀλλ' ὡς ἐρωτικὴ καρδιά ἡ φιλοῦσα τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας, ὁ φίλος ἀξιωματικός ἡξυρεν ὅτι δὲν εἶναι τις κύριος τῶν ὥρων — καὶ μάλιστα ἐν τῇ Ἀνατολῇ — διὸ ἔσπευσε νὰ φθάσῃ ἐνωρίς εἰς Σταμπούλ.

Τρεῖς ἵπποι, σεσαγμένοι, ἔτοιμοι, μετὰ τῶν ἐφιππίων καὶ φαλάρων αὐτῶν, ἵπποι Ἀραβικοί, ἔχοντες τὴν κεφαλὴν ὑπερήφανον καὶ νοήμονα, τὴν χαίτην μεταξοειδῆ καὶ τὰ σκέλη ισχνὰ, περιμένοντες κάτωθεν τῆς βαθμίδος, ἐκρατοῦντο ἐκ τοῦ χαλινοῦ ὑπὸ τῶν ἱπποκόμων (σιέκ).

Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἀνέβη πρῶτος εἰς τὸν ἵππον του, περιτυλιχθεὶς θερμὴν σισύραν καίτοι ἡ πρωινή αὐρα δὲν ἦτο πολὺ ψυχρά· εἶτα δὲ ὁ Φαῖδ-Βέης ἐπὶ ἠδῆσεν ἐπὶ τὸ ἐφιππίον ἵνα προφθάσῃ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητά, ἧς ὁ ἵππος ἔφευγε καλπάζων. Ὁ Τζελλάλ-Βέης συνήνησε μετ' ὀλίγον τοὺς δύο νέους, οὓς συνώδεε μέχρι Τζάμλιτζα, διότι ἡ ὁδὸς αὕτη εἶναι ἡ συντομωτέρα τῶν πρὸς τὸ Βυζάντιον ἀγούσων.

Οἱ ἱππεῖς ἐκάλπαζον χωρὶς νὰ ὀμιλῶσιν ἡ ὁδὸς ἀντήχει ἐκ τοῦ κρότου τῆς ὀπλῆς τῶν ἵππων, τὸ δὲ κάλπασμά των ἦτο ταχὺ καὶ ἐλαφρόν, οἷον εἶναι τὸ τῶν τοιοῦτου γένους ἵππων. Αἱ παρὰ τὴν ὁδὸν συστάδες τῶν δένδρων ἠραιοῦντο καθ' ὅσον ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἀλέμ. Τὸ ἀκαλλιέργητον ἔδαφος τῆς Ἀνατολῆς, — ἔδαφος γόνιμον, κοιμώμενον, ὡς εἶπεν, ἐν τῇ φαίᾳ περιβολῇ του, ὡς ὄγκος χρυσοῦ ἐν τοῖς μεταλλείοις, — ἐξετείνετο εἰς ἀπέραντον πεδιάδα, κυματίζουσαν ὡς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Τῇδε κἀκεῖσε ἀθροίσματά τινα μικρῶν δένδρων ἐφύοντο, τυχαίως ἐρριμμένα ὑπὸ τῶν χειρῶν τῆς Φύσεως.

Ἐπὶ μίαν ὥραν οἱ νέοι ὤδευον οὕτω, μόλις ἀνταλλάσσοντες λέξεις τινὰς ἐκ τῶν συνήθων καὶ τετριμμένων. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ὄψις τῆς ἐξοχῆς μετεβλήθη ἐπὶ τὸ βέλτιον· γλῶσσινά σπανία καθίστα κατ-

πράσινον λοφίσκον τινά, ὃν ἐδέησε ν' ἀναβῶσι βραδυτέρων βαίνοντες· αἱ πτέριδες καὶ τὰ σπάρτα ἀντικατέστησαν μετ' ὀλίγον τὰ φύκη, σκυθρωπαὶ ἐλάται, εἶτα δὲ ὑψηλαὶ πλάτανοι καὶ τινες στάχους ἀραβοσίτου, οὓς ὁ ἀνεμος εἶχε σπείρει ἐκεῖ, ῥύαξ κυλίων ἀργυροειδῆ τὰ νάματα τοῦ μὲ κελάρυσμα εὐήχον ἐπὶ κοίτης χαλίκων, ταῦτα πάντα προηγούντο τῆς βλαστήσεως. Οἱ κυματισμοὶ τῆς πεδιάδος ὑψώθησαν εἰς ὑψηλὰ κύματα καὶ καθίσταντο λόφοι, σχηματίζοντες κοιλάδας μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκρύπτοντο χωρία τινὰ οὐπω ἐξεγερθέντα ἀπὸ τοῦ ὕπνου. Τέλος ἀληθὲς δάσος μεγάλων δένδρων περιέβαλε τὸν ὀρίζοντα. Ἐφθασαν εἰς Τζάμλιτζα.

[Ἐπταὶ συνέχεια].

Κ.

Η ΣΥΝΔΙΑΛΛΑΓΗ

Ἐντὸς μυροβόλου θαλάμου ὀκτῶ ἡδέκα ἄνδρες ἐκάθηντο περὶ νέαν καὶ ὥραϊαν κυρίαν, νοηλῶς ἐξηπλωμένην ἐπὶ μεταξοστρώτου διβανίου. Οἱ δέκα νέοι ἦσαν Ἐνετοί· ἡ ὥραϊα κυρία ἦτον ἡ Μαρίνα, διάσημος ἀοιδὸς τοῦ θεάτρου τοῦ Φοίνικος.

— Αὐτὸς ὁ στέφανος εἶναι πολὺ νωπός, Μαρίνα, εἶπεν ὁ κόμης Σπόζι δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου ἄνθη τινὰ τεθειμένα ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν στεφάνων μακρυνθέντων ἤδη.

— Μοὶ τὸν ἔρριψαν χθὲς ἀπὸ τῆς σκηνῆς εἰς τὴν Σεμιράμιδα.

— Καὶ αὐτός;

— Μοὶ τὸν ἔδωκαν πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν Cenerentola.

— Ἐμαρᾶνθη ἤδη, εἶπεν ὁ ἀββάς Φαρνέττι, αὐτοσχέδιος ποιητῆς· ἐμαρᾶνθη ὡς πᾶσαι αἱ πρωτότοκοι ἀδελφαὶ τοῦ ἐμαρᾶνθη ὡς θὰ μακρυνθῇ καὶ αὐτὸς μέχρι τῆς ἐσπέρας.

— Καὶ τί πρὸς τοῦτο; εἶπεν ὁ κόμης Σπόζι· μήπως ἡ Μαρίνα δὲν ἔχει ἐν ἄνθος, τὸ ὅποσον οὐδέποτε θὰ μακρυνθῇ, ἦτοι τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς Ἐνετίας;

Οἱ παριστάμενοι ἐχειροκρότησαν, ἡ δὲ Μαρίνα ὑψοῦσε τὸν κόμητα δι' ἐλαφροῦ μειδιάματος, εἰς ὃ ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ θλίψιν καὶ πικρίαν.

— Ἡ Ἐνετία, εἶπεν ἡ Μαρίνα, μὲ ἀγαπᾷ, ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾷ μόνον ἐμέ. Πρὸ τριῶν μηνῶν μ' ἐλάτρευε. Τὴν πρωίαν μεγάλη χαρὰ κατελάμβανε τοὺς πολίτας, ὅταν τὸ ὄνομά μου ὑπῆρχεν ἐπὶ τῶν θεατρικῶν ἐδοποιήσεων, τὴν δ' ἐσπέραν. Ὡ! τὴν ἐσπέραν! ὅταν ἐνεφανίζόμην ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἡ αἴθουσα τοῦ θεάτρου ἐσειετο ἐκ τῶν χειροκροτήσεων· ὅταν ἐτραγῶδουν, ἐπεκράτει θρησκευτικὴ σιγή, ὅταν δ' ἐπεράτουν τὸ ἄσμα μου, αἱ ἐπευφημίαι ἐμέθυον τὴν ψυχὴν μου!

— Οὐδενὸς πάντων τούτων στερεῖσθε, Μαρίνα, εἶπεν ὁ μαρκήσιος Ῥόλλι, θεωρούμενος τότε ὡς εἰς τῶν ὥραιότερων ἀνδρῶν τῆς Ἰταλίας.

— Τί φρονεῖτε, μαρκήσιε; Ἀλλά, πιστεύσατέ με, ψυχραὶ χεῖρες μοὶ ῥίπτουσι στεφάνους, καὶ χεῖλη ἄνευ συγκινήσεως μὲ ἐπευφημοῦσιν· εἶναι σεβασμὸς ἔτι, ἔξις ἴσως, ἀλλὰ δὲν εἶναι πλέον ἐνθουσιασμός. — Ἀληθές· εἶπεν ὁ κόμης Σπόζι, ὅτι

ἡ Βελλίνα εἶναι ὥραία, καὶ ὅτι ᾄδει μετὰ χάριτος ἀπαρμιλλοῦ. . .

— Νομίζετε; εἶπε διακόψασα αὐτὸν ζωηρῶς ἡ αὐδὸς μετὰ πείσματος. Διατί λοιπὸν δὲν ὑπῆγάτε τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὸ θέατρον διὰ νὰ χειροκροτήσητε τὸ ἀπαρμιλλοῦν αὐτῆς ᾄσμα; Ἀναμφιβόλως, ἐξ οἴκου πρὸς ἐκπεσοῦσαν ἰσχὺν ὑπεμείνατε νὰ μοὶ κρατήσητε συντροφίαν! ὦ, μισῶ αὐτὴν τὴν γυναικα! τὴν μισῶ ἐμμανῶς, λυσσῶδως, ὡς Ἰταλὶς! Ποσάκις, ὅταν ἡ αἰθουσα ἀντήχει ἐκ τῶν ἀποδιδόμενων αὐτῇ χειροκροτημάτων, σκέψεις ἀπαίσιου, σκέψεις αἱματηρὰ διήλθον πρὸ τῆς πυρεσοῦσης φαντασίας μου! Δεκαεπτέτις, κύριοι, ἐκτύπησα δι' ἐγχειριδίου τὴν ἀντιζήλόν μου ἐν τῷ ἔρωτι. Σήμερον εἶμαι εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, ἡ δὲ Βελλίνα εἶναι ἀντιζήλος τῆς δόξης μου!

— Διατί ἀποκαλεῖτε ἐαυτὴν ἐκπρωτοῦ ἰσχύν; Εἰσθε ἀκόμη βασίλισσα. Μόνον συνεμερίσθητε τὸν θρόνον.

— Κύμη, ὁ θρόνος καὶ ἡ καρδίκα οὐδέποτε μερίζονται.

— Ὁ ἀγὼν σας λοιπὸν εἶναι τόσος ἀπληγισμένος ὥστε, πάντες τὸν ἐγκαταλείπουν; Μὰς βλέπετε συνηθροισμένους περὶ ὑμᾶς καθ' ἣν μάλιστα ὥραν ἡ ἀντιζήλος ὑμῶν ὑφίσταται, ἐν τῷ Φοίνικι, μίαν τῶν δυσχερεστέρων δικιματιῶν αὐτῆς.

— Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τοῦτο, φίλοι μου! ἐθυσίασατε τὴν ἐσπέραν σας εἰς τὴν ἡμικρανίαν μου· ἀλλὰ μεθαύριον ἡ Βελλίνα θ' ἀριθμῇ ὑμᾶς μετὰ τῶν δικαστῶν της, καὶ θ' ἀναμύξει τὰς χειροκροτήσεις ὑμῶν μετὰ τῶν χειροκροτήσεων τοῦ πλήθους.

— Μήπως δὲν εἰσθε ἡ κατὰ προτίμησιν φίλη, ἡ φιλάττη ἐρωμένη τοῦ δουκὸς Ἀκουαβίτα, τοῦ ἐνδόξου τούτου μεγιστάνος, οὐτινος ἡ ψῆφος δύναται ν' ἀντισταθμίση τὴν ψῆφον συμπάσης τῆς Ἑνετίας;

— Ὁ Ἀκουαβίτας λέγετε; μὲ ἡγάπησεν ὅταν μὲ ἡγάπα ἡ Ἑνετία, ἡ μᾶλλον ἡγάπα ἐν ἐμοὶ τὸν ἔρωτα τῆς Ἑνετίας. Ἦμην ἡ βασίλισσα τῆς πόλεως καὶ ἦτο βασιλεὺς μου· ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖτο εἰς τὴν ἀλαζονείαν του. Καὶ καλεῖτε τοῦτο ἔρωτα, κόμη Σπόζι! εἶπατε φιλαυτίαν! Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἡ Βελλίνα θριαμβεῖ, τὸ ὄνομα της εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη τοῦ δουκὸς. Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν τῷ ἔκαμπε περὶ τούτου πικρὰς παρατηρήσεις, καὶ ἔκτοτε δὲν τὸν ἐπανεῖδον πλέον. Εὐρίσκεται ἴσως πλησίον τῆς Βελλίνας.

Ἡ Μαρίνα συνωφρῶθη, οἱ δὲ ὠραῖοι μαῦροί αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐδάκρυσαν.

— Καὶ αὐτὸς ὁ στέφανος, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, αὐτὸς ὁ στέφανος, ὁ ὁποῖος χθὲς ἔτι ἔλαμπε ἐπὶ τοῦ μετώπου σας. . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσέρχεται παρὰ τῇ Μαρίνᾳ ὁ κ. Ρουλεμάν. Ἦτο Γερμανός, παχύς, πνευματώδης. Κατ' ἄκρον ἀπὸ ἑτοῦς εἰς Ἑνετίαν, οἱ δ' εὐγενεῖς ἡγάπων αὐτόν, καίτοι ἕνεκα τῶν ἐξημμένων ἰδεῶν καὶ τῆς ὀλίγῃ τραχείας εἰλικρινείας αὐτοῦ τὸν εἶχον ἐπονομάσει *γαλλόσοφον*.

Εἰσῆλθε καθ' ἣν στιγμήν ὁ κόμης ὠμίλει περὶ τοῦ στέφανου.

— Παρατήρησα, εἶπεν, ἀκριβῶς, ἕνα ὁμοῖον μετὰ τὸ ἐκατοστύων, τοὺς ὁποίους πρὸ μικροῦ ἔρριψαν εἰς τὴν Βελλίναν.

— Ἐρχεσθε ἀπὸ τὸ θέατρον; τὸν ἥρωτησεν ἡ Μαρίνα, εἰς τῆς ὁποίας τὰ μέτωπον ἀνῆλθεν αἰφνιδίον ἐρύθημα.

— Ναί, κυρία.

— Καί... ὁ θρίαμβός της ὑπῆρξε πλήρης;

— Πλήρης. Τὴν ἐξήγαγον ἐπὶ τῆς σκηνῆς μετὰ τὴν παράστασιν.

— Ἀπαξ μόνον μοὶ ἔκαμον αὐτὴν τὴν τιμὴν.

— Μετὰ τὸ θέατρον ἡ μουσικὴ ἔπαιξε πρὸ τῆς οἰκίας της.

— Οὐδέποτε ἔκαμν πρὸς με τοῦτο.

Ἡ Μαρίνα ἐγένετο ὡχρὰ ὡς ὁ ἀλάδαστρος τοῦ ὥρολογίου αὐτῆς.

— Ἐρχομαι ἐκ τῆς οἰκίας της, προσέθετο ὁ κ. Ρουλεμάν, καὶ ἀφῆκα πρὸς αὐτὴν τὸν δούκα Ἀκουαβίταν, ὅστις ὠδήγησεν αὐτὴν μέχρι τῶν δωματίων της.

— Τὴν ἀφῆκεν εἰς τὰ δωμάτια! . . .

Ἡ Μαρίνα δὲν ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ πλείονα καὶ ἐλιποθύμησεν.

Ὅτε συνῆλθεν εἰς ἐαυτήν, πάντες οἱ Ἑνετοὶ ἀπεσύρθησαν μετὰ τοῦ κ. Ρουλεμάν, ὅστις πρὸς τὴν σκηνὴν ταύτην ἀνέστειλε τοὺς ὄμους. Ὁ ἀββᾶς Φαρνέττι, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ εὖρη εὐκαιρίαν ὅπως ποιήσῃ ἕνα κἂν στίχον ἐν τῇ ταχείᾳ ταύτῃ συνδιαλέξει, ἀπεζημιώθη αὐτοσχεδίασας δεκάδρα στίχων ἐπὶ τῆς λιποθυμίας.

Ἄλλ' ἀπατώμεθα λέγοντες ὅτι πάντες οἱ Ἑνετοὶ ἀπεσύρθησαν, διότι δὲν ἦτο βέλτιον ἀνεῖδον ἐξελθόντα τὸν κόμητα Σπόζι.

Τὴν ἐπισύσαν, ἐν μικρᾷ αἰθούσῃ κομψῶς ἐσκευασμένη, δύο ἄνδρες καὶ μία γυνὴ φοροῦσα *δόμενον* ἐκάθηντο παρὰ τινὰ τραπέζην, ἐφ' ἧς ὑπῆρχον τέσσαρες παροψίδες.

— Πιστεῦετε ὅτι θὰ ἔλθῃ; εἶπεν ὁ δούξ Ἀκουαβίτας πρὸς τὸν ὁμοτράπεζον αὐτοῦ κ. Ρουλεμάν. Συνῆλθεν ἄρα ἐκ τῆς λιποθυμίας αὐτῆς;

— Θὰ ἔλθῃ.

— Θὰ κατορθώσωμεν νὰ συμφιλώσωμεν αὐτὰς τὰς κυρίας;

— Μία καλὴ συνάγχη ἢ ἡ ἀπώλεια τῆς φωνῆς τῆς Βελλίνας θὰ ἦτο κατὰ ληλοτέρα πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἀποτελέσματος τούτου ἢ ἡ μεσολάβησις τοῦ δουκὸς Ἀκουαβίτα.

— Διάβολε! Οὕτως ἡ συνδιαλλαγή θὰ ἡγοράζετο πολὺ ἀκριβᾶ.

Ἡ Βελλίνα ἀντήμειψε τὸν δούκα δι' ἐπιχαρίτου μειδιήματος.

Ἦκούσθη ἡ θύρα ἀνοιγομένη. Ἡ Βελλίνα ἔθηκε ταχέως τὴν προσωπίδα αὐτῆς, ἢ δ' ἀντιζήλός της εἰσῆλθε φοροῦσα καὶ αὕτη *δόμενον*, ἀλλὰ κρατοῦσα εἰς χεῖρας τὴν προσωπίδα αὐτῆς.

— Ἀκουαβίτα, εἶπε, καθ' ἣν στιγμήν ὁ δούξ ἡτοιμάζετο νὰ ὁμιλήσῃ, εἰςέρω διατί μὲ προσεκαλέσεσθε. Θέλεις ἡ Βελλίνα καὶ ἐγὼ νὰ ἐναγκαλισθῶμεν. Συγκατατίθεμαι εἰς τοῦτο. Ἀφες, Βελλίνα, τὴν προσωπίδα σου. Ὁ φθόνος εἶναι κακὸς σύμβουλος, τὸ δὲ πείσμα τὸ ὅποιον θὰ ἦσθαι νόμην θὰ ἤψανε τὸν θρίαμβόν της ἀντιζήλου μου. Χειροκροτοῦσα αὐτὴν πρὸ τῶν

ὀφθαλμῶν τῆς Ἑνετίας θὰ εὖρω καλλιτέραν καὶ ἀσφαλεστέραν ἐκδίκησιν.

— Καλῶς, Μαρίνα! Οὕτω πρέπει νὰ θυσιάσῃ τις ἀδίκους δυσχερεσκέας. Ἡ Ἑνετία καὶ ἐγὼ θὰ σ' εὐχαριστήσωμεν διὰ τοῦτο. . .

Ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν, τὸ δὲ γεῦμα ὑπῆρξεν εὐθυμον. Κατὰ τὰ ἐπιδόροπα ἡ Βελλίνα ἔπιεν ὑπὲρ τοῦ θρίαμβου τῆς Μαρίνας, ἥτις μετὰ δύο ἡμέρας ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν *Σεμιράμιδα*.

Ἡ Μαρίνα ἀνταπήντησε.

— Πίνω, εἶπεν, ὑπὲρ τοῦ θρίαμβου τῆς Βελλίνας. Αὐριον θὰ λάβῃ μέρος κατὰ πρότον εἰς τὸν *Κουρέα τῆς Σεβίλλης*. Ἀφοῦ ἀναμύξω τὰς χειροκροτήσεις μου μὲ τὰς τοῦ πλήθους, ὑπόσχομαι νὰ ῥίψω εἰς τὴν *Ροζίνα* στέφανον ἀμάραντον καὶ οὐχὶ ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους δαψιλῶς ῥίπτει πρὸς ἡμᾶς ὁ θαυμασμός τῶν Ἑνετῶν.

Ἡ φυσιογνωμία τῆς Μαρίνας ὅτε ἀπήγαγε τὰς λέξεις ταύτας, εἶχε παράδοξον ἔκφρασιν. Ἡ Βελλίνα συγκινηθεῖσα τὴν ἐνηγκαλίσθη κλαίονσα ἐκ χαρᾶς.

— Αὕτη θὰ ἦναι ὥραία ἡμέρα διὰ τὴν Ἑνετίαν!, εἶπεν ὁ δούξ.

Ὁ Ρουλεμάν ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

Τὴν ἐπισύσαν ἡ αἰθουσα τοῦ Φοίνικος ἦτο πλήρης. Ἡ εἰδησις τῆς συνδιαλλαγῆς τῶν δύο ἀντιζήλων εἶχε διαδοθῇ ἤδη καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν. Οἱ θαυμασταὶ τῆς Μαρίνας καὶ τῆς Βελλίνας εἶχον πάντες δώσει συνέντευξιν ἐν τῷ θεάτρῳ, οὐχὶ χωρισμένοι ὡς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς πάλης, ἀλλὰ συνηνωμένοι ἐν κοινῷ θαυμασμῷ. Φρενητιώδῃ εὖγε ἀντήχουν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὡσάκις ἔβλεπον τὴν Μαρίναν καθήμενην ἐντὸς θεωρείου τῆς δευτέρας σειρᾶς, ἀνωθεν τῆς σκηνῆς, καὶ χειροκροτοῦσαν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Βελλίνας. Μεταξὺ τοιούτων φαιδρῶν φυσιογνωμιῶν μόνον ἡ τοῦ Ρουλεμάν διετῆρει ἔκφρασιν ἀνησυχίας.

Ὅτε κατεβιβάσθη ἡ αὐλαία, ἐξήτησαν καὶ πάλιν τὴν Βελλίναν.

Ὅταν ἡ Βελλίνα ἐνεφανίσθη, βροχὴ στεφάνων ἐκάλυψε τὴν σκηνήν. Ἡ Μαρίνα ἔρριψε τὸν ἐαυτῆς στέφανον ἐν τῷ μέσῳ χειροκροτήσεων.

Ἀφῆνης ἠκούσθη διαπεραστικὴ κραυγὴ. Ἡ Βελλίνα ἔπεσε νεκρά. Ὁ στέφανος τῆς Μαρίνας εἶχε κτυπήσει αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ὁ στέφανος οὗτος ἦτο ἐξ ὀρειχάλκου! . . .

✱

— Ὅποσον ὥραία ἡμέρα διὰ τὴν Ἑνετίαν, εἶπεν ὁ κ. Ρουλεμάν πρὸς τὸν περίτρομον δούκα. . . ἂν μ' ἐπιστεῦετε! . . .

Ἐνθ' δ' ὁ ἀββᾶς Φαρνέττι, ἡυτοσχεδιάζε μεγαλοφώνως ἐν τῷ διαδρόμῳ ἐπιτάφιον ἔμμετρον διὰ τὴν θανούσαν, ἡ Μαρίνα, ἥτις εἶχε συλληφθῇ, διελθούσα πρὸ αὐτῶν εἶπε:

— Δὲν τῇ εἶχον ὑποσχεθῇ ἀμάραντον στέφανον; . . .

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

Β.